

Natalia Gawęda, Wiktoria Moczulska
Koło Naukowe Studentów Socjologii
Państwowa Szkoła Wyższa im. Papieża Jana Pawła II w Białej Podlaskiej
– opiekun naukowy: dr Olga Filipiak

DZIAŁALNOŚĆ INSTYTUCJI KULTURALNYCH W CZASIE PANDEMII

Streszczenie

Pandemia SARS-CoV-2 znacząco wpłynęła na funkcjonowanie takich sektorów jak ochrona zdrowia, oświata, turystyka, hotelarstwo, gastronomia, transport oraz obszar działalności instytucji kultury. Negatywne skutki wynikające z globalnej pandemii spowodowały, że instytucje zostały zmuszone do zmiany systemu funkcjonowania i realizacji zamierzonych celów, a tym samym do wykreowania innowacyjnych pomysłów i rozwiązań. Celem artykułu było przedstawienie wybranych inicjatyw podejmowanych przez instytucje kulturalne w związku z rozprzestrzenianiem się omawianej pandemii. Badania, które są przywoływane w pracy ukazują negatywne skutki wywołane pandemią oraz nowe przedsięwzięcia instytucji nimi spowodowane. W pracy zastosowano analizę dokumentów oraz analizę danych wtórnych. Analizy wskazują gotowość społeczeństwa do podjęcia aktywności kulturalnej oraz pokazują jak dużą rolę kultura spełnia w życiu człowieka. Działalność placówek kulturalnych w większej mierze przeniosła się do Internetu, co dało społeczeństwu możliwość uczestniczenia w kulturze oraz komunikacji z innymi ludźmi, pomimo obowiązującego reżimu sanitarnego. Różnorodne projekty i inicjatywy, których autorami byli przedstawiciele poszczególnych instytucji kultury, zachęcały członków społeczeństwa do aktywności w sferze kultury nawet wtedy, kiedy możliwości przemieszczania się były ograniczone.

Słowa kluczowe: kultura, instytucje kulturalne, pandemia

Wstęp

Pojęcie kultury rozumiane jest przede wszystkim jako całokształt materialnej oraz niematerialnej działalności człowieka powstającej od zarania dziejów. Promocją uczestnictwa oraz zachęcaniem do współtworzenia kultury zajmują się przede wszystkim instytucje kulturalne. Wśród nich można wyróżnić między innymi teatry, opery, filharmonie, muzea, biblioteki, galerie sztuki czy domy kultury. Instytucje te zajmują się prowadzeniem działalności mającej na celu upowszechnienie kultury, zapewnienie dostępu do niej społeczeństwu. W realizacji tych założeń przeszkodziła jednak globalna pandemia, która pojawiła się wraz z końcem 2019 roku. Zakaźna choroba zaczęła rozprzestrzeniać się na

samym początku w mieście Wuhan znajdującym się w jednej z chińskich prowincji, a następnie również w innych krajach Azji oraz na innych kontynentach. Równoległe ze wzrostem osób zakażonych wirusem COVID 19, władze państw zaczęły stopniowo wprowadzać ograniczenia, by zminimalizować szansę na rozwój choroby i pojawienie się większej liczby osób zarażonych. Działaniami podjętymi przez rząd było wprowadzenie izolacji osób potencjalnie chorych, ograniczenie zgromadzeń, zamknięcie placówek oraz ustanowienie nakazów dotyczących noszenia maseczek, zachowania dystansu między obywatelami oraz higienę ciała i powierzchni poprzez ich częstą dezynfekcję.

To właśnie przez restrykcje instytucje kultury musiały zmienić dotychczasowy system pracy i podjąć nieschematyczne metody działania przenosząc częściowo swoją działalność do Internetu. Każda osoba posiadająca urządzenie elektroniczne oraz dostęp do sieci komputerowej mogła w dowolnej chwili korzystać ze zbiorów oferowanych przez poszczególne placówki.

Wszelkie zakazy oraz nakazy wprowadzone z powodu sytuacji epidemiologicznej w sposób negatywny wpłynęły również na samo społeczeństwo. Strategia izolacji i zachowywania dystansu przyczyniła się do osłabienia relacji międzyludzkich, co również odbiło się na zdrowiu psychicznym wielu osób.

Artykuł podejmuje problematykę działań, jakie podjęły instytucje kultury podczas trwania pandemii. Liczne pomysły, inicjatywy i projekty zapewniły członkom społeczności możliwość aktywnego udziału w kulturze oraz kontaktu z innymi ludźmi, przyczyniając się do poprawy stanu ich życia.

Kultura w okresie pandemii

Ujęcie znaczenia terminu kultura jest zjawiskiem, którym na przestrzeni lat zajmowało się wielu uczonych z różnych dziedzin nauki. Rozbieżność pomiędzy podejściem badaczy oraz ich interpretacją spowodowała, że nie istnieje jedna definicja kultury, która wyjaśniałaby czym jest badane zjawisko. Kłoskowska (1968) wskazuje na wieloznaczność tego pojęcia nie tylko w potocznym użyciu oraz zastosowaniu na rozległym terenie posiłkujących się nim humanistycznych nauk, lecz także na gruncie samej socjologii. Z wszelkich powstałych sformułowań można jednak wyodrębnić elementy składowe, które definiują kulturę. Szczepański (1978, s. 78) opisuje ją jako „ogół wytworów działalności ludzkiej, materialnych i niematerialnych wartości i uznawanych sposobów postępowania, zbiektywizowanych i przyjętych w dowolnych zbiorowościach, przekazywanych innym zbiorowościom i następnym pokoleniom”. W takim znaczeniu kultura rozumiana jest jako cały dorobek społeczeństwa powstały od początku ludzkości i rozwijający się do dzisiaj poprzez pracę człowieka zarówno w ujęciu umysłowym jak i technicznym.

Szeroko pojmowana kultura jest elementem towarzyszącym nieustannie każdemu człowiekowi. Uczestniczenie w niej jest nieuniknione, dlatego jej rola w ludzkim życiu jest tak ogromna. Według Halla (1984, s. 210) kultura w sposób niezwykle intensywny wpływa na „organizację ludzkiej psyche, która z kolei determinuje sposób, w jaki ludzie patrzą na otaczający ich świat, ich poglądy polityczne, sposób podejmowania decyzji, system wartości, organizację ich życia prywatnego i w końcu, sposób, w jaki myślą”. Słowa antropologa wskazują na mnogość aspektów życia, na które wpływ wywiera kultura. Wynika z nich, że opisywane zjawisko nie odnosi się wyłącznie do wytworzonych przez człowieka dóbr, jego twórczości artystycznej i poczucia estetyki, ale również systemów norm czy wartości ustalonych wśród różnych grup społecznych, na które oddziałuje dana kultura, z którą mają styczność. Kolejnym z wniosków, jaki można wyprowadzić poprzez rozumienie kultury w takim kontekście, jest niezbędność komunikacji międzyludzkiej w procesie jej tworzenia, na co wskazują słowa Żuka (2016, s. 91), podkreślającego, że w akcie tworzenia kultury człowiek dokonuje samopoznania – poprzez wspólnotowy charakter tworzenia i odbioru kultury obrazuje się jej żywy i organiczny charakter, człowiek z jej pomocą porusza się w przestrzeni wielkiej wspólnoty ludzkiej, a poprzez aktywność komunikuje się zarówno z innymi ludźmi, jak i z samym sobą. Zatem wnioskować można, że człowiek nierozzerwalnie łączy się z kulturą, której podstawą jest komunikacja. Połączenie między nimi zostało jednak zachwiane na przełomie lat 2019 i 2020, kiedy większość państw zaczęło zmagać się z pandemią choroby zakaźnej COVID-19.

Pandemię można zdefiniować jako nazwę epidemii o szczególnie dużych rozmiarach, obejmującej kraje, a nawet kontynenty (Encyklopedia Powszechna PWN, 2021). To właśnie jej pojawienie się w grudniu 2019 r. zaskoczyło mieszkańców chińskiego miasta Wuhan, a następnie na początku roku 2020 także resztę państw znajdujących się w Azji oraz na innych kontynentach. Nagłe rozpowszechnianie się choroby zakaźnej na całym świecie znacząco wpłynęło na funkcjonowanie wielu obszarów życia takich jak między innymi ochrona zdrowia, oświata, kultura, administracja państwowa czy stosunki międzynarodowe. W zależności od stopnia centralizacji ognisk wirusa, przedstawiciele władz poszczególnych krajów zaczęli stopniowo wprowadzać ograniczenia mające zapewnić bezpieczeństwo ich mieszkańcom. Jako profilaktykę zaczęto stosować likwidację źródła zakażenia poprzez izolację osoby chorej lub potencjalnie zakażonej zanim stanie się ona zakaźna dla innych oraz przecięcie dróg szerzenia, redukując liczbę kontaktów między ludźmi przez ograniczenie zgromadzeń, zamykanie placówek, pracę zdalną, a także zmniejszenie prawdopodobieństwa zakażenia podczas kontaktu – reżim sanitarny nakazywał utrzymywanie dystansu, noszenie maseczek, higienę oddechową i higienę rąk, odkażanie powierzchni,

zakładano także zaszczepienie jako uodpornienie populacji (Duszyński i in., 2020).

Wprowadzanie ograniczeń epidemicznych miało zadbać o zdrowie każdego człowieka i zminimalizować szansę zarażenia się oraz dalszego rozpowszechniania się choroby. Reżim sanitarny spowodował jednak utrudnienia na wielu płaszczyznach życia społecznego. Jednym z obszarów dotkniętych skutkami izolacji była kultura i ośrodki, które umożliwiały aktywne uczestnictwo w niej. Według badań GUS (2020) w pierwszym kwartale większość instytucji kultury (53,7%) w swojej ocenie doświadczyło negatywnych skutków pandemii COVID-19, poprzez m.in. spadek przychodów z działalności gospodarczej. Ograniczenie możliwości prowadzenia działalności przez podmioty sektora kultury, nieprzygotowanie na zaistniałą sytuację spowodowało zmiany w funkcjonowaniu podmiotów działających w obszarze kultury utrudniając realizację działań kulturalnych.

Instytucje oferujące uczestniczenie w procesie odbioru oraz tworzenia kultury zostały zmuszone do podjęcia nowych działań, wprowadzenia innowacyjnych pomysłów i zmienienia systemu funkcjonowania, aby nie tylko uzyskać dopływ finansów umożliwiający utrzymanie na rynku, ale również umożliwić społeczeństwu kontakt z kulturą.

W badaniu przeprowadzonym w grudniu 2020 roku przez Narodowe Centrum Kultury *„Gotowość do podjęcia aktywności kulturalnej po zniesieniu ograniczeń epidemicznych”* możemy zaobserwować znaczną zmianę w stosunku badania przeprowadzonego w czerwcu 2020 roku. Bardzo duży odsetek respondentów, bo aż 75% tęskni za zasobami kulturalnymi (grudzień 2020 rok), wcześniej było to 60% (czerwiec 2020 rok). Jest to bardzo znacząca liczba wobec badanych (24%), którym nie brakuje dostępu do kultury. Po zakończeniu pandemii w pierwszej kolejności respondenci udadzą się do kina 38% (wzrost o 6%), do teatru 16% (wzrost o 3%), na koncert 15% lub festiwal muzyki innej niż klasyczna, muzeum 7%, dom kultury odwiedzi 7%, obiekt historyczny 7%. W dalszej kolejności uplasowały się płatne wydarzenia kulturalne w plenerze 4% (spadek z 11% w porównaniu z czerwcem 2020), wyjście do opery lub filharmonii 4%, uczestnictwo w koncercie muzyki klasycznej 3%. Można zauważyć, iż największą popularnością cieszy się kino, co może świadczyć o tym, że Polacy są miłośnikami filmów i tego typu rozrywki. Badani najczęściej zaczęliby korzystać z wydarzeń kulturalnych minimum miesiąc po otwarciu tj. 30%, minimum 3 miesiące po otwarciu 25%, natomiast na wstęp zaraz po otwarciu zdecydowałoby się 23% badanych, 16% wcale, 7% nie ma zdania. W badaniu w czerwcu liczba respondentów, którzy chcieliby korzystać z wydarzeń zaraz po otwarciu oraz miesiąc po otwarciu łącznie zmieniła się z 49% na 53%. Może to oznaczać, że badani zachowują pewny dystans i wolą korzystać z dostępnych zasobów online (Narodowe Centrum Kultury, 2020).

Badania na temat przeniesienia się kultury do sieci przeprowadzone wśród podmiotów kultury (Kawa i in., 2020) wskazały, iż najczęściej organizowanymi wydarzeniami są różnego rodzaju warsztaty ok. 32%. W dalszej kolejności ok. 27% wystawy online. Następnie koncerty online ok. 16%. Narzędziami wykorzystywanymi do organizacji wydarzeń online są w pierwszej kolejności Facebook prawie 79%, zaraz za nim YouTube ponad 26% oraz strona internetowa instytucji ponad 5%. Taki wybór dotarcia do dużej liczby osób, może być spowodowany tym, że prawie każdy obecnie korzysta z nowych technologii oraz dlatego, że wszystko przenosi się powoli do Internetu. Bardzo duży odsetek pracujących w ośrodkach kultury, prawie 50% stwierdziło, że nie jest przygotowane do pracy online, głównie ze względu na brak umiejętności potrzebnych do wykonywania tego typu zadań. Pojawiła się pewnego rodzaju bezradność i zdecydowanie ośrodków kultury o nałożeniu odpowiednich ograniczeń, bądź zawieszenia działalności na jakiś czas. Pracownikom również brakowało osobistego kontaktu z podopiecznymi, z którymi byli związani. Przyszłość kultury jest niepewna i należy robić wszystko, aby przetrwała. Ośrodki kulturalne zdecydowanie nie są przygotowane na kryzys. Należy przeprowadzać szereg kursów doszkalających, aby działalność online stała na najwyższym poziomie i spełniała wymogi odbiorców. Mimo wszystko można było zaobserwować, że organizowane wydarzenia były kreatywne i dużo osób na tym skorzystało, ponieważ większość wydarzeń każdy mógł oglądać wygodnie na kanapie bez wychodzenia z domu z dowolnego miejsca na świecie. Nikt nie musiał również narażać się na koszty związane z dojazdem oraz opłaceniem wejściówki. Każdy z nas nie zważywszy na wiek i sytuację finansową mógł wykorzystać ten moment na wzbogaceniu się o różne formy kultury. Osoby, które wcześniej nie mogły sobie na to pozwolić, też mogły na tym skorzystać.

Działania podjęte przez ośrodki kultury w czasie pandemii są różnorodne. Interesujące w tym aspekcie są badania przeprowadzone na przedstawicielach i przedstawicielkach instytucji kulturalnych (Buchner i in., 2021). Jako nowy typ działań najwięcej procent badanych odpowiedziało, że pojawiły się spotkania edukacyjne online 46%, zaraz za nimi konferencje online 34%, później warsztaty edukacyjne bądź webinaria 34%, następnie oprowadzania kuratorskie online 23%, na ostatnim miejscu projekty badawcze 5%. W związku z szybko rozwijającą się sytuacją, pracownicy ośrodków kultury musieli w bardzo krótkim czasie zaplanować nowe formy i opracować rozwiązania, które nie będą kolidowały z obostrzeniami. Średnio ponad 50% badanych stwierdziło, że nigdy wcześniej nie organizowało wymienionych powyżej wydarzeń online.

Instytucje kulturalne w social mediach – wybrane przedsięwzięcia

Coraz częściej można zaobserwować wzrost przenoszenia się instytucji kulturalnych do Internetu. Niektóre instytucje, nigdy wcześniej nie miały założonych stron na portalach społecznościowych i musiały je założyć na czas pandemii. Można było również zauważyć diametralny wzrost aktywności i liczby dodawanych postów. Głównym sukcesem prezentowanego materiału jest przede wszystkim wysoka jakość opublikowanej treści, dźwięku i obrazu. Bardzo ciekawe były szczególnie m.in.: transmisje online z aktorami czy pisarzami, wspólne czytanie książek dla dzieci przez aktorów bądź pracowników domów kultury, wirtualne spacery po muzeach czy galeriach sztuki, teatry również postawiły na odbiór online udostępniając archiwalne nagrania z przedstawień, były również premiery książek online oraz debaty z autorami, nie zabrakło różnorodnych warsztatów teatralnych, muzycznych czy plastycznych dla dzieci i nie tylko, a dla melomanów transmisje z koncertów. W przyszłości może to doprowadzić do całkowitego zniknięcia instytucji kulturalnych w formie tradycyjnej i wyprzeć ją formą online. Ten czas był szansą zdobycia nowego doświadczenia i oswojenia się z nieznaną dotychczas formą pracy zdalnej.

Warto przyrzeć się wybranym przedsięwzięciom podejmowanym przez instytucje kultury w okresie pandemii.

W związku z epidemią Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego wyszło z inicjatywą przygotowania interesującej oferty, w celu podtrzymania stałego kontaktu z kulturą za pomocą form online. Przygotowano masę atrakcji skierowanych do każdej grupy wiekowej. Udział w tej inicjatywie wzięły muzea, filharmonie, biblioteki, teatry, opery oraz galerie sztuki.

Jedną z oryginalnych inicjatyw podjętych przez instytucje kulturalne było udostępnienie swoich zbiorów muzealnych przez Narodowe Muzeum Morskie w Gdańsku w formie 3D. Dzięki temu można zobaczyć wszystko, każdy szczególnie bliżej i jeszcze wyraźniej niż wcześniej.

Kolejną inicjatywą, która jest równie nietuzinkowa to zaprezentowanie ponad 900 sztuk kostiumów teatralnych, także za pomocą metody 3D w 360 stopniach przez Teatr Wielki w Łodzi. Wybrano te najatrakcyjniejsze pod względem materiału i renomy twórców. Po kliknięciu na wybrany kostium pojawia się krótki opis z danego przedstawienia oraz informacje takie jak plakat i zdjęcia.

Odkrywczym było także stworzenie specjalnej darmowej aplikacji mobilnej Muselfie, która pozwala na połączenie kolekcji Muzeum Narodowego w Warszawie z własnymi zdjęciami. Z dostępnych zasobów Muzeum można stworzyć m.in. kolaże, własną kartkę urodzinową, „memy” oraz inne grafiki z użyciem obrazów wybranych artystów. Następnie stworzone kartki można udostępnić znajomym oraz umieścić w mediach społecznościowych.

Teatr Powszechny w Łodzi również postawił na przeniesienie się do sieci. W czasie pandemii stworzono specjalną platformę, dzięki której zapraszano na pierwsze w Polsce premiery teatralne. Wirtualna wersja teatru zapewniła dostęp do możliwości kupna biletu i wstępu na wirtualną scenę mieszczącą około 450 miejsc. Organizacja takiej formy funkcjonowania teatru jest odpowiedzią na bardzo duże zainteresowanie nauczycieli oraz szkół powrotem działalności teatru.

Popularnością cieszyła się akcja „Czas na sztukę” zorganizowana przez Muzeum Narodowe w Warszawie. Jest to zbiór wykładów i zajęć przygotowany dla seniorów, którzy interesują się rzeźbą, architekturą, grafiką czy malarstwem. Oprócz tego przygotowywane były podcasty i quizy tematyczne.

Nie zabrakło czegoś dla miłośników czytelnictwa. Cyfrowa Biblioteka Narodowa POLONA udostępniła 90 e-booków, dostępnych do pobrania za darmo. Książki w formie wirtualnej, które zostały udostępnione były wybierane za pomocą głosowania na zasadzie która książka zdobędzie najwięcej głosów.

Muzeum Narodowe w Warszawie także postawiło na formę online. Przez okres izolacji społecznej organizowało liczne wykłady, oprowadzania po wnętrzu muzeum, konferencje. Dzięki temu ludzie niekiedy po raz pierwszy mogli dokładniej zobaczyć wnętrze oraz jego zasoby. Instruktorzy oprócz oprowadzania odpowiadali na pytania zadawane pod transmisjami online. Muzeum pręźnie rozwijało się również na portalu społecznościowym Facebook organizując wiele wydarzeń, do których za pomocą kliknięcia „Interesuje się” przychodziło powiadomienie o dołączeniu i zaczęciu trwania danego wydarzenia.

Podsumowanie

Podsumowując kultura i instytucje kulturalne mają bardzo duży wpływ na nasze życie. Czynią je bardziej pełniejszym i bogatszym. Dzięki instytucjom kulturalnym uczymy się i wiemy więcej. Przez pandemię rola kultury znacząco się zmieniła, stała się nam jeszcze bardziej bliższa niż zwykle. Zaczęto podejmować szereg działań udoskonalających działanie online. Tworzono i udostępniono wiele wydarzeń i inicjatyw podtrzymujących kontakt ze sztuką, teatrem oraz muzyką. Przeniesienie się do Internetu dawało dużo możliwości i w niektórych przypadkach obserwowano wzrost odwiedzin konkretnych stron placówek kulturalnych o co najmniej 100%. Ważnym elementem było wychodzenie naprzeciw oczekiwaniom odbiorców. Było to dużo trudniejsze niż zwykle, ponieważ wiele pracowników nigdy wcześniej nie miało do czynienia z formą online. Jednak każdy wyciągnął odpowiednie wnioski i zdobył doświadczenie na przyszłość uczestnicząc w różnorodnych szkoleniach. Jak widzimy duży odsetek osób jest spragnionych uczęszczania na różnorodne wydarzenia online, a grupa osób nie utożsamiających się z instytucjami kulturalnymi wciąż spada. Może to oznaczać ogromną tęsknotę osób, które stale brały udział w zajęciach i warsztatach organizowanych przez placówki

kulturalne. Najwięcej badanych wskazało, że najbardziej brakującym miejscem związanym z kulturą jest kino, teatr oraz wydarzenia muzyczne typu koncerty. Dużym plusem przeniesienia się instytucji kulturalnych jest niewątpliwie to, że organizowane wydarzenia online dotarły do szerokiego grona odbiorców i cieszyły się większym powodzeniem niż zwykle. Do negatywnych aspektów można zaliczyć to, iż kontakt międzyludzki został bardzo mocno ograniczony, ze względu na zamknięcie w domach. Postęp technologiczny jednak stale ewoluuje i zmierza do tego, aby większość inicjatyw kulturalnych sprowadzić na formę online. W perspektywie czasu okaże się czy było to dobre rozwiązanie.

Piśmiennictwo

1. Buchner, A., Urbańska, A., Wierzbicka, M., Janus, A., Cetera, N. (2021). *Kultura w czasie pandemii*. Doświadczenie polskich instytucji kultury, s. 1-70, https://centrumcyfrowe.pl/wpcontent/uploads/sites/16/2021/04/Raport_Kultura_w_pandemii.pdf (dostęp: 01.07.2021).
2. Duszyński, J., Afelt, A., Ochab-Marcinek, A., Owczuk, R., Pyrc, K., Rościńska, M., Rychard, A., Smiatacz, T. (2020). *Zrozumieć COVID-19*, Polska Akademia Nauk, Warszawa.
3. Encyklopedia Powszechna PWN (2021). <https://encyklopedia.pwn.pl/haslo/pandemia;3953787.html>, (dostęp: 01.07.2021).
4. GUS (2020). *Wpływ pandemii COVID-19 na podmioty działające w obszarze kultury w I kwartale 2020 r.*, <https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/kultura/wplyw-pandemii-covid-19-na-podmioty-dzialajace-w-obszarze-kultury-w-pierwszym-kwartale-2020-r-,23,1.html>, (dostęp: 01.07.2021).
5. Hall, E.T. (1984). *Poza kulturą*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa.
6. Kawa, A., Jęczalik, J., Skakowska, O. (2020). *Kultura w czasie zarazy*, <http://inkubatorokultury.eu/upload/pliki/kultura-w-czasie-zarazy-raport.pdf> (dostęp: 01.07.2021).
7. Kłoskowska, A. (1968). *Rozwój koncepcji kultury w socjologii polskiej*, „Przegląd Socjologiczny” 22/2, s. 194-216.
8. Narodowe Centrum Kultury (2020), <https://nck.pl/badania/aktualnosci/kultura-po-epidemii-infografika> (dostęp: 01.07.2021).
9. Szczepański, J. (1978). *Elementarne pojęcie socjologii*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa.
10. Żuk, G. (2016). *Edukacja aksjologiczna. Zarys problematyki*, Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin.

Liczba znaków ze spacjami: 21 370